

Nếu Một Ngày Ta Chán Nhau ...

Có một thời gian vợ chồng mình không thể cười với nhau được nữa, sau những cuộc cãi vã. Trước đây chúng tôi chỉ to tiếng vài phút sau là đã cười nhăn nhó. Đến khoảng ấy lại là sự im lặng, im lặng đến ngột thở. Chẳng ai có thể nói được với nhau lời tử tế. Tránh mặt nhau, ngay cả giấc ngủ cũng không muốn chạm. Chỉ cần nói với nhau một câu cũng đủ gây ra một cuộc khẩu chiến.

Mình nói rất nhiều lần rằng, với mình im lặng là chết. Và lúc ấy thì vợ chồng mình đang chết thật. Cứ thế kéo dài đến cả tháng trời, trong khi bình thường ngay cả khủng hoảng tồi tệ nhất cũng chỉ ngày thứ 3 là vợ chồng lại ôm nhau ngủ. Vậy mà suốt 1 tháng chẳng ai có thể nhìn nhau một cách bình thường. Cảm giác như chỉ muốn biến mất khỏi cuộc đời nhau một cách sạch sẽ nhất.

Và rồi một buổi tối, chồng mình ngồi gõ lạch cạch cả giờ đồng hồ, rồi in ra bản **ĐƠN XIN LY HÔN** đưa mình.

Chồng mình nói:

– Giải thoát cho nhau đi em. Anh sắp không chịu nổi rồi.

Chẳng thể hiểu được lý do vì sao, ngay cả bản thân mình cũng nghĩ đến điều ấy nhưng là đàn bà vẫn còn muốn giữ gia đình tròn vẹn cho con nên cứ sống như vậy đi. Mình không ngạc nhiên, bình thân cầm bút ký: Tôi đồng ý!

Chồng mình im lặng cầm lá đơn cho vào cặp. Trong lá đơn nói rõ sẽ chia đôi con cho nhau. Mỗi người nuôi một đứa. Cả đêm hôm ấy, vợ chồng mình không ngủ. Mắt mình ráo hoảnh, chẳng thể nghĩ được gì cho ngày mai. Còn chồng mình – anh ấy bật khóc nấc lên từng tiếng. Lần đầu tiên mình nhìn thấy những giọt nước mắt chua chát của anh ấy. Dường như cố gắng kìm lại nhưng không được, rồi anh bật dậy lao vào nhà tắm, không nhớ là ở trong ấy bao lâu, chỉ biết lúc trở ra mắt đã đỏ ngầu. Mình hỏi:

- Sao anh khóc, đây chẳng phải là ý của anh sao. Sao còn đau khổ cơ chứ. Em đồng ý giải thoát theo ý anh, anh còn muốn gì.

Chồng mình nhìn lên, ánh mắt vật vã:

- Anh thương con, rồi hai đứa sẽ mỗi đứa một phương, không được ở cạnh nhau nữa. Anh sẽ rất nhớ con.

Rồi anh ấy ôm ghì lấy Bột, cố nén tiếng nấc. Mình đứng bật dậy, cố không để mình khóc theo.

Khi cuộc sống đã đến mức chẳng thể dung hoà được nữa, ra đi là điều cần thiết. Chẳng phải vì ai, chẳng vì ai phản bội ai, chỉ vì chúng ta đã không thể vượt qua những áp lực cuộc sống. Mình cũng đã từng nói với anh ấy:

- Con người mình buông bỏ hay nắm giữ đều rất quyết liệt. Anh ấy hiểu điều ấy.

Và chồng mình khoá FB, ai tinh ý có thể thấy một thời gian mình viết gì cũng không tag anh ấy vào nữa. Bọn mình ly thân, mỗi đứa một phòng. Mình nhắn cho chồng mình:

- Anh đừng bỏ Facebook, em muốn nhìn thấy con. Anh siêng up ảnh con nhé, hàng tuần sẽ cho hai anh em gặp nhau 1 lần. Xin lỗi vì chúng ta đã không thể giữ được tình yêu này.

Lúc này mình khóc.

Ngày hôm sau ấy, chồng mình đi làm nhắn tin về:

- Anh đi làm và đã nộp đơn lên toà án. Họ hẹn 15 ngày nữa gặp nhau trên toà để giải quyết. Thời gian ấy chúng ta tạm thời ly thân, sau đấy anh sẽ thuê nhà giúp cho em và con.

Mình nhắn lại lạnh lùng:

- Không cần đâu, em sẽ đi luôn, em tự lo được.

Hôm ấy trở trời con lại ốm, mình thu xếp đồ rồi nói với mẹ chồng là đưa cháu đi Hà Nội khám bệnh. Chuyện sau này em xuôi sẽ nói sau. Chồng mình chuyển vào tài khoản riêng của mình, rồi nhắn:

- Anh sẽ gửi thêm sau.
- Ok anh, em và con đi bây giờ.

Chồng mình im lặng. Mọi thứ đã hoàn tất cho một cuộc chia ly. Chẳng cần lý do gì cả, chỉ là không thể ở bên nhau được nữa. Mình gọi taxi, ôm con vào lòng, vô thức, cứ đi đã rồi tính. Nửa đường thì con lên cơn sốt, rồi

nôn trớ trong xe, mặt tái đi. Ngoài trời giữa những ngày rét đậm. Mình hối lái xe chạy nhanh về bệnh viện nhi trung ương. Trời bắt đầu tối thì có mưa, bé con chạy vào viện, mưa và gió tấp vào mặt lạnh buốt, cổ ôm lấy con mà lòng cay đắng. Tại sao mọi thứ lại trở nên như thế, tình cảm 6 năm qua, những khó khăn đã từng, những yêu thương ngọt ngào đã qua giờ chỉ cần ngoảnh mặt đi là hết sao?

Một mình tay ôm con sốt, tay làm thủ tục. Con khóc, bác sĩ hỏi người nhà đâu, đưa người nhà bé con. Lúc ấy trong đầu nhớ về những ngày hai vợ chồng đưa con đi khám. Đưa bé con đưa chạy lăng xăng lo việc. Con khóc đưa bé đưa đỡ, động viên nhau. Quay sang bên cạnh, mọi người đều đủ bố mẹ bên cạnh con. Mình ứa nước mắt. Hình như chúng ta đã sai ở đâu đấy. Hình như chúng ta đang làm khổ nhau và con vì cái ích kỷ của bản thân.

Tay xách nách mang, vừa ôm cho con ti vừa chạy, nước mắt lã chã. Cái hình ảnh lúc ấy chắc chẳng thể nào quên. Con bị viêm phế quản, bác sĩ cho thuốc rồi về. Mò vào túi lấy điện thoại, hơn 20 cuộc gọi nhớ và 5 tin nhắn của chồng mình. Đồng hồ đã gần 10h đêm.

Anh ấy nhắn:

- Em nghe máy đi
- Em và con đang ở đâu
- Anh sai rồi, em cũng sai rồi
- Em về đi
- Em ở đâu, anh đi đón.

Mình không tìm được nữa, khóc nức nở ở hành lang bệnh viện. Gọi lại cho chồng mình:

- Em đang trong viện nhi, con ốm. Khám xong rồi. Giờ em mới cầm điện thoại.
- Em bắt xe cho con về nhà luôn nhé, về thấy tủ quần áo của em trống không, chẳng thấy em ngồi ở giường như mọi ngày, anh thấy sợ quá. Anh gọi em mãi mà em không nghe. Anh lại càng lo, cứ nghĩ đại
- Về đi, mai anh đi rút lại đơn .

Mình hiểu tâm trạng của chồng mình, có lẽ cũng như mình lúc này. Mình tắt máy, lòng bứt nặng, sau tắt cả, mình cần về. Tình yêu vẫn ở đấy, chỉ là chúng ta mãi lo quá nhiều thứ mà trót hết kiên nhẫn cho một mối quan hệ. Cơm áo gạo tiền quên đi mất chúng ta còn tình yêu cần gìn giữ.

Về đến nhà hơn 12h khuya. Cả nhà đã ngủ, còn chồng mình ngồi đấy, đón lấy con rồi bảo:

- Em qua quán ăn bát cháo đi cho ấm

Quán cháo ngay sát nhà. Mình làm theo vì bụng lúc này đã rỗng tuếch. Xong xuôi vào phòng, đặt con xuống giường, hai vợ chồng nhìn nhau hồi lâu, mình bật khóc, chồng mình ôm lấy mình rồi nói:

- Thôi, không sao đâu. Vợ ngủ đi không mệt rồi. Ổn rồi, ổn rồi ...

Sau 1 tháng im lặng là cái ôm ớn rồi của chồng! Thế đấy, có những quãng thời gian chẳng cần người thứ 3 thì cuộc sống vợ chồng cũng trở nên bế tắc đến mức muốn tống khứ ra khỏi cuộc đời nhau bằng lá đơn Ly Hôn như vậy.

Cuộc hôn nhân nào dù có tốt đẹp đến mấy cũng phải có đến trăm lần người trong cuộc muốn ly hôn, cũng phải đến vài chục lần muốn "giết chết" đối phương. Vì chúng ta ai cũng có khuyết điểm. Sống chung một nhà là đã lộ trần nhau toàn diện từ thể xác đến tính cách, nhiều khi có cảm giác hối hận vô cùng vì lấy nhau. Mình chắc các bạn cũng có cảm giác vậy ở một giai đoạn nào đấy. Thắng được cái khoảng thời gian **BỘC LỘ** này thì chúng ta sẽ **THÁU HIỂU** và sẽ là **HẠNH PHÚC**. Nếu không sẽ vĩnh viễn mất nhau ở tuổi trẻ, đánh mất tất cả những năm tháng đã yêu thương và cần có nhau đến mức nào!

Cái gì trong cuộc đời cũng có giá của nó hết. Giá của cái nắm tay lúc về già là bao nhiêu giông bão của tuổi trẻ. Hy vọng mỗi chúng ta đều nghĩ được khi muốn chấm dứt hãy nghĩ về những lý do khiến chúng ta bắt đầu! Nghĩ về những phút giây hạnh phúc bên nhau!

Giờ thì mình ôm người đàn ông bên cạnh ngủ đi thôi.

VietBF